

Η Άνοδος της Μαύρης Αντιεξέγερσης

Shemon

Μετάφραση: Αντίθεση

Εισαγωγή

Από τις 26 Μαΐου έως την 1^η Ιουνίου του 2020 μια πολυφυλετική προλεταριακή εξέγερση της οποίας ηγούνταν Μαύροι πυρπόλησε αστυνομικά τμήματα, κατέστρεψε μπατσικά, επιτέθηκε στην αστυνομία, αναδιένειμε αγαθά και πήρε εκδίκηση για τη δολοφονία αμέτρητων Μαύρων και μη ανθρώπων από την αστυνομία. Από την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου, τα πάντα άρχισαν να φαίνονται διαφορετικά, όλοι έδιναν την εντύπωση πως έχουν ξεχάσει ότι όλα αυτά συνέβησαν και αντ' αυτού γίναμε καλοί διαδηλωτές, γίναμε μη βίαιοι και ρεφορμιστές. Αντί να κάνουμε επίθεση στην αστυνομία, υπομείναμε αμέτρητες πορείες-παρελάσεις, με κανέναν άλλο στόχο πέρα από τη συνέχισή τους. Από επαναστάτες για την κατάργηση της αστυνομίας μετατραπήκαμε σε ρεφορμιστές. Τι συνέβη;

Υπάρχουν πολλές εύκολες απαντήσεις, οι οποίες είναι όλες λανθασμένες. Μια τέτοια απάντηση εστιάζει στην αστυνομική καταστολή του κινήματος που είχε ως αποτέλεσμα τη σύλληψη περισσότερων από 14.000 ανθρώπων. Μια άλλη απάντηση εστιάζει στην είσοδο των λευκών στο κίνημα, που έφεραν μαζί τους όλη τη φιλελεύθερη πολιτική και στρατηγική. Τέλος, η πιο καταγέλαστη απάντηση από όλες υποστηρίζει ότι εξαρχής η μαχητική φάση της εξέγερσης δεν ήταν ποτέ ένα πραγματικό κίνημα μαύρων και μη προλετάρων αλλά

ήταν στην πραγματικότητα προϊόν εξωτερικών προβοκατόρων.

Στην πραγματικότητα συνέβη κάτι πολύ πιο επικίνδυνο και μοχθηρό, κάτι που αποτελεί οργανικό κομμάτι του φυλετικού καπιταλισμού και το οποίο έχει ρίζες που εκτείνονται ως το Αφρικανικό δουλεμπόριο και την επανάσταση της Αϊτίς. Η πορεία του κινήματος άλλαξε ριζικά μέσα από μια εκστρατεία αντιεξέγερσης. Παρόλο που η υποχώρηση και η ήττα του κινήματος που αυτή επέφερε μπορεί να αποδειχτεί προσωρινή, οι εκστρατείες αυτού του είδους θέτουν σημαντικά εμπόδια στην περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και, επομένως, πρέπει να αντιμετωπιστούν. Επικεφαλής αυτής της εκστρατείας τέθηκε η Μαύρη μεσαία τάξη, οι Μαύροι πολιτικοί, οι Μαύροι ριζοσπάστες ακαδημαϊκοί και οι Μαύρες ΜΚΟ. Αυτό μπορεί να σοκάρει τους ανθρώπους που έχουν την τάση να αντιλαμβάνονται τους Μαύρους ως μια μονολιθική πολιτική ομάδα. Αυτή η αντίληψη είναι λανθασμένη.

Δεν επρόκειτο περί ενός τοπικού φαινομένου σε μια ή δύο πόλεις αλλά περί μιας δυναμικής που εκφράστηκε σε ολόκληρες τις ΗΠΑ. Και παρόλο που δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πίσω από τη Μαύρη αντιεξέγερση βρίσκονται τα φιλανθρωπικά ιδρύματα των δισεκατομμυριούχων, τα πανεπιστήμια, το κράτος και η λευκή μεσαία τάξη, η δυσάρεστη αλήθεια είναι ότι μια εξέγερση της οποίας ηγούνται οι μαύροι

μπορεί να συντριβεί μόνο από ένα αντιεξεγερτικό πρόγραμμα του οποίου ηγούνται Μαύροι. Τίποτα από όλα αυτά δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί αν δεν υπήρχε ένα σημαντικό στρώμα Μαύρων στο πλευρό της αντιεξεγερσης σε ολόκληρη την επικράτεια των ΗΠΑ.

Η ανάδυση της Μαύρης μεσαίας τάξης αποτελεί οργανικό προϊόν της διαδικασίας ταξικής διαστρωμάτωσης μέσα στον φυλετικό καπιταλισμό. Είναι η αφετηρία για την κατανόηση της αντιεξεγερσης που σήμερα καταπνίγει την Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ. Η κοινωνική της βάση είναι η Μαύρη μεσαία τάξη που επιδιώκει στην καλύτερη περίπτωση μια περιορισμένη μεταρρύθμιση του συστήματος, δηλαδή, τον μετασχηματισμό του φυλετικού καπιταλισμού σε καθαρό καπιταλισμό.

Μακροπρόθεσμα, η Μαύρη μεσαία τάξη αποτελεί εχθρό του Μαύρου προλεταριάτου: των ανέργων, των μισθωτών εργατριών, των εργατριών του σεξ κ.λπ. Οι πραγματικοί σύντροφοι και συνεργοί του Μαύρου προλεταριάτου είναι το λατινοαμερικάνικο και το λευκό προλεταριάτο, οι ιθαγενείς λαοί της Νήσου Χελώνας [της Γης σύμφωνα με τις παραδόσεις τους] και το διεθνές προλεταριάτο. Λίγοι σε αυτή τη χώρα φαίνεται να το έχουν καταλάβει μέχρι στιγμής, πόσο μάλλον τις πολιτικές και στρατηγικές συνέπειες που αυτό συνεπάγεται. Παρότι κανένα από αυτά τα προβλήματα δεν είναι καινούργιο, αξίζει να επιστρέψουμε σε αυτά για μία ακόμη φορά.

Η Μαύρη Μεσαία Τάξη

Υπήρχε πάντοτε τριβή μέσα στον αγώνα για τη Μαύρη απελευθέρωση γύρω από το ζήτημα της Μαύρης μεσαίας τάξης: γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές, μανάτζερ και ιδιοκτήτες επιχειρήσεων. Όχι γύρω από την

ύπαρξή της αλλά γύρω από τον πολιτικό της ρόλο και την πολιτική της συμπεριφορά στον αγώνα ενάντια στη λευκή υπεροχή. Από πολλές απόψεις, η Μαύρη μεσαία τάξη δεν διαφέρει από τις υπόλοιπες μεσαίες τάξεις. Ολόκληρη η πολιτική της μεσαίας τάξης είναι στον πυρήνα της εκλογική, νομοθετική και ρεφορμιστική. Η στρατηγική της περιστρέφεται γύρω από την καλή της υπόληψη, την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας και, σε τελική ανάλυση, γύρω από την τήρηση των νόμων. Οι μεσαίες τάξεις πάντοτε νιώθουν ότι έχουν το δικαίωμα να αντιπροσωπεύουν και να μιλούν για λογαριασμό του αντίστοιχου σε αυτές προλεταριάτου. Υποστηρίζουν την πολυφυλετική ενότητα εντός της τάξης τους την ίδια στιγμή που χρησιμοποιούν την αφοσίωση στη φυλή για να προωθήσουν τις θέσεις τους μέσα στον φυλετικό καπιταλισμό. Όλες οι αναλύσεις της μεσαίας τάξης βλέπουν το προλεταριάτο είτε ως απειλή είτε ως θύμα. Καμία δεν αναγνωρίζει το προλεταριάτο ως επαναστατική τάξη. Τα λίγα μέλη της μεσαίας τάξης που αναγνωρίζουν τον επαναστατικό ρόλο του προλεταριάτου είτε εργάζονται για την καταστολή του ή, διαφορετικά, καταλήγουν να ενωθούν μαζί του στον αγώνα.

Το 1931, ο W.E.B. Du Bois υποστήριξε ότι όσο η νομοθεσία Jim Crow περιορίζει τις ευκαιρίες της Μαύρης μεσαίας τάξης, το Μαύρο προλεταριάτο και η Μαύρη μεσαία τάξη πρέπει να παλέψουν μαζί ενάντια στη λευκή υπεροχή. Ωστόσο, μέχρι τη δεκαετία του 1960, το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων και η Λίγκα των Επαναστατών Μαύρων Εργατών είχαν ήδη καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Μαύρη μεσαία τάξη και το Μαύρο προλεταριάτο είχαν διαχωριστεί. Με την κατάργηση των νόμων Jim Crow τη δεκαετία του 1960, ο κόσμος της Μαύρης μεσαίας τάξης βρήκε μια οδό προς την επι-

τυχία, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα ένα τεράστιο άνοιγμα της ψαλίδας ανάμεσα σε αυτούς και τους απόκληρους γείτονές τους. Το κίνημα για την κατάργηση των νόμων Jim Crow δεν κατήργησε τον φυλετικό καπιταλισμό ή τον κατατρεγμό των μαύρων (anti-Blackness). Αντιθέτως, την ίδια στιγμή που άνοιξε νέους δρόμους για μια μικρή χούφτα μαύρων, αυτή τους η νίκη αποτέλεσε ταυτόχρονα μια συντριπτική ήττα για τη μεγάλη μάζα των Μαύρων προλετάρων που παρέμειναν εγκλωβισμένοι στις άθλιες συνθήκες ζωής τους, με τη μόνη διαφορά ότι οι χώροι εργασίας και οι γειτονιές τους βρίσκονται τώρα υπό τη διοίκηση και την αστυνόμευση της «νικηφόρας» Μαύρης μεσαίας τάξης. Από αυτή την άποψη, η Μαύρη μεσαία τάξη δεν ψεύδεται ολοκληρωτικά όταν προβάλλει τον εαυτό της ως κορύφωση του Κινήματος για τα Πολιτικά Δικαιώματα και της Μαύρης Δύναμης. Αυτές οι αντιφάσεις προϋπήρχαν των κινημάτων της δεκαετίας του 1960 και δεν ξεκαθαρίστηκαν ποτέ σε ένα μαζικό επίπεδο από τότε. Η Μαύρη μεσαία τάξη υπήρξε και παραμένει μέχρι και σήμερα η αντίφαση του Κινήματος για την Απελευθέρωση των Μαύρων.

Η ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στη Μαύρη και τη λευκή μεσαία τάξη είναι *στρατηγική*: η Μαύρη μεσαία τάξη χρησιμοποιεί τους Μαύρους προλεταριακούς αγώνες για να προωθήσει τη δική της υπόθεση. Καθώς δεν είναι αρκετά ισχυρή για να προωθήσει από μόνη της την υπόθεσή της εκμεταλλεύεται τον φόβο για τις ταραχές και τις διαδηλώσεις για να προωθήσει τη δική της ατζέντα. Η Μαύρη μεσαία τάξη δεν μπορεί να διαχωριστεί πλήρως από τη μαχητική φάση της εξέγερσης επειδή έχει ανάγκη να χρησιμοποιήσει τις ταραχές και τη βία ως δυναμική απειλή απέναντι στην υπόλοιπη κοινωνία. Ταυτόχρονα, η Μαύρη μεσαία τάξη δεν μπορεί να ταυτιστεί με τις

ταραχές γιατί κάτι τέτοιο θα έρθει σε αντίφαση με την επιθυμία της να ενσωματωθεί στο καπιταλιστικό κράτος, του οποίου ο νόμος και η τάξη διασφαλίζουν την ύπαρξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Το αποτέλεσμα είναι μια συγχυσμένη και αντιφατική σχέση που χαρακτηρίζεται από μια τριπλή δυναμική: (i) η Μαύρη μεσαία τάξη πασχίζει να αποκτήσει τον πλούτο και την εξουσία της λευκής μεσαίας τάξης, (ii) ωστόσο για να το επιτύχει πρέπει να είναι διατεθειμένη να πειθαρχήσει το Μαύρο προλεταριάτο, (iii) με το οποίο εντούτοις μοιράζεται μια αίσθηση κοινής μοίρας, η οποία τροφοδοτείται από την ανικανότητα των λευκών να διακρίνουν τους φτωχούς Μαύρους της γειτονιάς του γκέτο από τους Μαύρους των προαστίων. Αυτή η τριπλή δυναμική εκφράζεται στο γενικό περιεχόμενο του κυρίαρχου ρεύματος των κινητοποιήσεων Black Lives Matter, στις οποίες οι ακτιβιστές που προέρχονται από τη μεσαία τάξη υποστηρίζουν ταυτόχρονα (i) το να σταματήσει η αστυνομία να μπερδεύει τη Μαύρη μεσαία τάξη με τους Μαύρους από το γκέτο, (ii) την αύξηση των κρατικών δαπανών για την κοινωνική αναπαραγωγή με την ελπίδα ότι περισσότεροι Μαύροι θα ανέλθουν στη Μαύρη μεσαία τάξη και (iii) τη δημιουργία περισσότερων θέσεων για τη Μαύρη μεσαία τάξη στα πανεπιστήμια, στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων κ.λπ.

Ολόκληρο το κοινωνικό στρώμα της Μαύρης μεσαίας τάξης είναι έτοιμο να αποκομίσει οφέλη από τη δράση των Μαύρων προλετάρων. Τους επόμενους μήνες οι νίκες που η εξέγερση θα έχει επιφέρει θα πάρουν τη μορφή νέων και τιποτένιων θέσεων «ποικιλομορφίας», άσκοπα ακαδημαϊκά συνέδρια και άρθρα και θλιβερές αυξήσεις αποδοχών. Προς το παρόν, οι τρέχουσες κινητοποιήσεις πρέπει να διατηρήσουν την

παρασιτική τους σχέση με την αρχική Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ. Μετά τη μαχητική φάση της εξέγερσης, οι κινητοποιήσεις έχουν περάσει σε μια φάση τύπου ζόμπι με την πραγματοποίηση ατελειώτων πορειών, οι οποίες συχνά διασχίζουν άδειους δρόμους και οδούς ταχείας κυκλοφορίας. Είναι σαν να μην είχαν πολιορκηθεί, σπαστεί και πυρποληθεί ποτέ τα αστυνομικά τμήματα. Η μια διαδήλωση διαδέχεται την άλλη χωρίς κανέναν συλλογισμό που να έχει νόημα πάνω στα γεγονότα που συνέβησαν την πρώτη εβδομάδα της εξέγερσης. Δεδομένου ότι το 2014 τα μπλοκαρίσματα των οδών ταχείας κυκλοφορίας μπήκαν στο τυπικό ρεπερτόριο του αγώνα ενάντια στην αστυνομία, θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι οι «καμένες αστυνομικές διευθύνσεις» θα ανακαλούνται στη μνήμη ως η συμβολή της Μινεάπολις. Τα βήματα προς τα εμπρός που έγιναν στη Μινεάπολις έχουν θαφτεί κάτω από τις παρελάσεις που πραγματοποιούνται σε ολόκληρη τη χώρα, καθώς η Μαύρη ηγεσία ενισχύει την αντιδραστική διαίρεση ανάμεσα σε ειρηνικούς και βίαιους διαδηλωτές.

Η επαναστατική έναντι της ρεφορμιστικής πρακτικής για την κατάργηση [της αστυνομίας και των φυλακών]

Υπάρχουν δύο είδη κατάργησης [της αστυνομίας και των φυλακών]: η επαναστατική και η ρεφορμιστική. Η επαναστατική πρακτική συνίσταται στην αυτενέργεια του προλεταριάτου μέσα στον αγώνα που δίνει ενάντια σε ολόκληρη τη σωφρονιστική λογική του κράτους και του φυλετικού καπιταλισμού. Αυτή η πρακτική περιλαμβάνει την πυρπόληση αστυνομικών τμημάτων, το σπάσιμο μπατσικών, την επίθεση σε αστυνομικούς και την αναδιανομή αγαθών από τα καταστήματα Target και Versace. Η το-

ποθέτηση υπέρ της επαναστατικής κατάργησης βρίσκεται σε συμμαχία με τον επαναστατικό αντικαπιταλισμό, καθώς αντιλαμβάνεται ότι η κατάργηση είναι δυνατή μόνο όταν συνδέεται με τον αντικαπιταλισμό, με τον αντικρατισμό, τον αντι-ιμπεριαλισμό, την αντι-ομοφοβία και την αντι-πατριарχία. Οι φυλακές πρέπει να καταργηθούν αλλά εξίσου πρέπει να καταργηθούν και τα σχολεία, οι κοινωνικοί λειτουργοί, η στρατιά των ιδρυμάτων της μεσαίας τάξης και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Η δυναμική για επέκταση που εκφράζει η έννοια της κατάργησης δεν πρέπει επομένως να σταματήσει στην αστυνομία αλλά πρέπει να προχωρήσει στην επίθεση στον φράχτη που χωρίζει τις λεγόμενες Ηνωμένες Πολιτείες από το Μεξικό, πρέπει να προχωρήσει στην επίθεση στα κέντρα κράτησης, στα δικαστήρια και στην αχανή υποδομή του σωφρονιστικού κράτους και του καπιταλισμού.

Η πρακτική της επαναστατικής κατάργησης έφτασε γρήγορα σε ένα σημείο καμπής κατά την πρώτη εβδομάδα της εξέγερσης και αναζωπυρώθηκε πάλι στις 25 Ιουλίου, την περασμένη εβδομάδα. Στο ενδιάμεσο διάστημα, η πρακτική της επαναστατικής κατάργησης παραμερίστηκε σε μεγάλο βαθμό από μια ρεφορμιστική πρακτική, ένα ρεύμα που σε μεγάλο βαθμό καθορίζεται από τη δραστηριότητα και την πολιτική των επαγγελματιών ακτιβιστών, των ΜΚΟ, των δικηγόρων και των πολιτικών και ασχολείται κυρίως με την «αποχρηματοδότηση» [της αστυνομίας] και με τροποποιήσεις της πολιτικής και της νομοθεσίας. Αυτή η οπτική συνεχίζει να θεωρεί βασικούς πρωταγωνιστές της ιστορίας τους πολιτικούς, απέναντι στους οποίους τοποθετείται ως ομάδα πίεσης. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η ρεφορμιστική τοποθέτηση εξαφανίζει τους προλετάριους από το πεδίο του αγώνα.

Παρόλο που είναι σωστό να στιγματίζεται η αισχρή αδικία που αποτελεί το δυσανάλογο μεγάλο ύψος των προϋπολογισμών της αστυνομίας έναντι των δαπανών για υγεία, υποδομές, σχολεία και άλλες υπηρεσίες, οι προτάσεις για «αποχρηματοδότηση» της αστυνομίας δεν σημαίνουν τίποτα περισσότερο από μετακίνηση χρημάτων από ένα κομμάτι του κράτους σε ένα άλλο. Επιπλέον, ακόμα και όταν η ρεφορμιστική τοποθέτηση αρχίζει να σκέφτεται την κατάργηση της αστυνομίας, όπως συμβαίνει τώρα στη Μινεάπολις, δεν φαίνεται να μπορεί να συλλάβει ότι η αστυνομία δεν μπορεί να καταργηθεί διά νόμου. Η ρεφορμιστική τοποθέτηση για την κατάργηση [της αστυνομίας] δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι η κατάργηση της δουλείας πραγματοποιήθηκε μόνο και πάντοτε από πραγματικούς ή επαπειλούμενους επαναστατικούς πολέμους. Η συντομότερη οδός για τη διάλυση της αστυνομίας και των φυλακών περνάει πάντα μέσα από την εξέγερση, όπως είδαμε πέρυσι όταν η εξέγερση στην Αϊτή οδήγησε στο άδειασμα ολόκληρων φυλακών. Η εξέγερση αποτελεί το κεντρικό στοιχείο της επαναστατικής κατάργησης [της αστυνομίας και των φυλακών].

Δεδομένης της ανάδυσης σε ολόκληρη τη χώρα της επαναστατικής πρακτικής για την κατάργηση της αστυνομίας και των φυλακών, με επιθέσεις στα γραφεία του Υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας και με πυρπόληση δικαστηρίων, η ρεφορμιστική τοποθέτηση αποτελεί άμεση επίθεση σε αυτά τα πιο μαχητικά μέσα κατάργησης. Στη Μινεάπολις, η σχέση και η ένταση ανάμεσα στη ρεφορμιστική και την επαναστατική πρακτική για την κατάργηση της αστυνομίας και των φυλακών είναι πιο τεταμένη από οπουδήποτε αλλού. Οι ρεφορμιστές προετοιμάζονταν για χρόνια στη Μινεάπολις και η εξέγερση τους προσέφερε τη δύ-

ναμη να αναλάβουν πρωτοβουλίες. Αυτό που ξεκίνησε ως ολική επίθεση στις δυνάμεις του νόμου και της τάξης στη Μινεάπολις έχει από τότε μετασχηματιστεί σε μια πληθώρα ανώδυνων πολιτικών πρότζεκτ. Καθώς υποχωρεί το Μαύρο προλεταριάτο, ο Μαύρος επαγγελματίας ακτιβιστής έρχεται στο προσκήνιο έως ότου όλα γίνουν και πάλι ωραία και καλά.

ΜΚΟ και ακαδημαϊκοί

Οι μαύρες μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) συμπεριλαμβανομένων των ομάδων του Κινήματος Black Lives Matter έπαιξαν κεντρικό ρόλο σε αυτή την εκστρατεία της αντιεξέγερσης. Η κοινωνική τους βάση δεν είναι το Μαύρο προλεταριάτο, αλλά η Μαύρη μεσαία τάξη και –κυριότερα– η λευκή αστική τάξη, με τη μεσολάβηση των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων. Προκειμένου να αφομοιώσει το κίνημα, η αστική τάξη ρίχνει λεφτά στα προβλήματα που δημιουργούνται από τον φυλετικό καπιταλισμό. Έχουν βρει στις ΜΚΟ μια πρόθυμη ομάδα ανθρώπων που ευχαρίστως αποδέχονται τα δολάρια τους. Το χρήμα πέφτει από τον ουρανό: αν είσαι Μαύρος, ανήκεις στη μεσαία τάξη και μπορείς να πεις Black Lives Matter τρεις φορές, το χρήμα εμφανίζεται μαγικά στην τσέπη σου. Αν και οι εν λόγω ΜΚΟ διαφοροποιούνται πολιτικά μεταξύ τους, τείνουν να έχουν μικρή ή καθόλου εμπειρία από αγώνες, κανένα συγκεκριμένο ενδιαφέρον για τα κινήματα και εν τέλει κανένα ενδιαφέρον για την ανατροπή του φυλετικού καπιταλισμού. Είναι απλώς μια αντανάκλαση των διάφορων παράσιτων που πίνουν το αίμα του ιστορικού αγώνα των Μαύρων προλετάρων. Δεν μπορούν να δώσουν καμία μακροπρόθεσμη λύση και είναι απίθανο ότι κάποια από αυτές θα ηγηθεί πραγματικά του κινήματος, καθώς δεν έχουν καμία

κοινωνική βάση. Ωστόσο, καθώς το κίνημα που γέννησε η Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ είναι νέο, πολλοί από όσους συμμετέχουν σε αυτό εύκολα μπορεί να μπερδευτούν, συνεχίζοντας να δείχνουν μια δουλοπρεπή προθυμία να ακολουθήσουν οποιοδήποτε Μαύρο άτομο εμφανιστεί με μια ντουντούκα. Παρόλο που είναι αναπόφευκτο ότι ορισμένοι ακτιβιστές των ΜΚΟ θα διαχωριστούν από τις ομάδες τους και θα ενωθούν με τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία του κινήματος, οποιοσδήποτε στρατηγικός προσανατολισμός επικεντρώνει στη δυνητική τους ενέργεια είναι λανθασμένος. Το να περιμένει κανείς τη ριζοσπαστικοποίηση των ΜΚΟ είναι να σαν περιμένει τη ριζοσπαστικοποίηση των συνδικάτων. Με κάποιο τρόπο θα πρέπει οι ΜΚΟ να πεταχτούν έξω από το κίνημα.

Και τι γίνεται με τους επονομαζόμενους «επαναστάτες Μαύρους διανοούμενους»; Καθώς ο όρος «επαναστάτης» δεν έχει νόημα σε μη επαναστατικές περιόδους και η περιορισμένη πρακτική του «διανοούμενου» καθίσταται άκυρη σε επαναστατικές περιόδους, βρισκόμαστε μπροστά σε μια αντίφαση εν τοις όροις. Ενώ σε μη επαναστατικές περιόδους οι δραστηριότητες των ακαδημαϊκών διανοούμενων αντανakλούν τον κανονικό καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας ανάμεσα σε διανοητικά και χειρωνακτικά εργαζόμενους, σε στιγμές εξέγερσης ο καταμερισμός εργασίας τείνει να καταρρεύσει και να αναδιαταχθεί, έτσι που πολλοί προλετάριοι βρίσκονται ξαφνικά να συμμετέχουν σε δραστηριότητες ανάγνωσης, συγγραφής και διατύπωσης θεωρίας που πρωτίτερα ήταν το αποκλειστικό έργο των διανοούμενων.

Ας το πούμε καθαρά: η Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ είναι το νέο κριτήριο σε σχέση με το οποίο όλες οι θεωρίες και όλες οι πολιτικές τάσεις πρέπει να κριθούν. Όχι

σε σχέση με τις απαιτήσεις για την κατάληψη μόνιμης πανεπιστημιακής θέσης ή με τις απαιτήσεις των ακαδημαϊκών περιοδικών ή μιας κοινότητας αποκαλούμενων λογίων, αλλά μέσα στη φωτιά του προλεταριακού αγώνα. Θα πρέπει να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των ταραχών, των απεργιών, των καταλήψεων, των μπλοκαρισμάτων, των εξεγέρσεων, του πολέμου και της επανάστασης. Και από αυτή την άποψη, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι τα αποτελέσματα μέχρι στιγμής είναι καταστροφικά. Ο Μαύρος Μαρξισμός, ο Αφροπεσιμισμός, ο Μαύρος Αναρχισμός και ο Μαύρος Φεμινισμός έχουν όλα δοκιμαστεί σε αυτή την εξέγερση και έχουν όλα αποτύχει. Οι εν λόγω θεωρίες είχαν ελάχιστη ή και καμία σοβαρή επίδραση στο Μαύρο προλεταριάτο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι εν λόγω διανοούμενοι προώθησαν την καριέρα τους μιλώντας για λογαριασμό ΜΚΟ που συμμετείχαν στην εκστρατεία της αντιεξέγερσης, οι οποίες με μεγάλη προθυμία τους προσφέρουν χρηματικές αμοιβές.

Τι συνέβη στη Μαύρη επαναστατική θεωρία; Για περισσότερα από πενήντα χρόνια οι θεωρίες κρύβονται μέσα στον ακαδημαϊκό χώρο. Το πανεπιστήμιο έχει εμπορευματοποιήσει καθολικά τη Μαύρη ριζοσπαστική σκέψη, κάτι που τη διαχώρισε από τους Μαύρους προλετάριους καθορίζοντας ποιος θα έχει πρόσβαση σε αυτή και ποιος θα είναι σε θέση να καταλάβει την πυκνή και αμβλεία γλώσσα της. Τα ζητήματα και τα ερωτήματα που μετράνε για τον Μαύρο προλετάριο δεν αντιμετωπίζονται με τους όρους, τις έννοιες και τις παραδόσεις του Μαύρου προλεταριάτου αλλά αντιθέτως συζητούνται με την πολύ πιο περιορισμένη και ρεφορμιστική ακαδημαϊκή ορολογία. Καμιά ιδέα στην ακαδημία δεν λογοδοτεί απέναντι στο Μαύρο προλεταριάτο, απέναντι στο οποίο μια μόνιμη πανεπιστημιακή

θέση προσφέρει απόλυτη προστασία στον ριζοσπάστη ακαδημαϊκό. Αυτή η έλλειψη λογοδοσίας προστατεύει τις παρωχημένες και άχρηστες ιδέες, επιτρέποντας σε σκοτισμένες παλιές θεωρίες που έχουν εδώ και πολύ καιρό ηττηθεί μέσα στην πραγματική ταξική πάλη να συνεχίσουν να επιβιώνουν εντός της ακαδημίας, μετατρεπόμενες σε νεκρό βάρος στον νου του κινήματος.

Αυτό σταματά τώρα. Η πλήρης ισχύς μιας εξέγερσης έχει καθαρίσει τα συντρίμια με έναν τρόπο που η κριτική δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτύχει. Παρόλο που η πολιτική σταθεροποίηση της εξέγερσης κλίνει προς το παρόν προς τους Μαύρους υποστηρικτές της αντιεξέγερσης, η Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ επέτρεψε στην επόμενη γενιά Μαύρων επαναστατών από το προλεταριάτο, καθώς επίσης και σε ορισμένους αποστάτες από τη μεσαία τάξη, να αναδυθούν και να αντιληφθούν τον εαυτό τους. Στους επόμενους μήνες και χρόνια, πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τους βοηθήσουμε να ξεφορτωθούν τον ψευδή διαχωρισμό διανοητικής και επαναστατικής δραστηριότητας που εδώ και πολύ καιρό μαστίζει τα κινήματά μας.

Συμπέρασμα

Για να καταργηθεί κάποτε ο καπιταλισμός, για να γεννηθεί κάποτε ένα απελευθερωτικό κομμουνιστικό μέλλον, το προλεταριάτο πρέπει να αυτοχειραφετηθεί διά της βίας από την εξάρτησή του από την αστική κοινωνική τάξη. Αλλά προτού ο ανταγωνισμός μπορέσει να φτάσει σε αυτό το σημείο, θα πρέπει να πραγματοποιηθεί μια ακόμα μάχη, στην οποία το Μαύρο προλεταριάτο θα ξεκαθαρίσει πολιτικά και υλικά τους λογαριασμούς του με τη Μαύρη μεσαία τάξη. Αυτό δεν είναι κάτι καινούριο αλλά κάτι το οποίο έπρεπε να αντιμετωπιστεί σε κάθε

επανάσταση στην οποία συμμετείχαν Μαύροι. Μέχρι στιγμής το Μαύρο προλεταριάτο έχει χάσει όλες αυτές τις μάχες, με αποτέλεσμα έναν καπιταλισμό και ένα κράτος με μακιγιάζ blackface.

Αν η Μαύρη μεσαία τάξη έχει καταφέρει να διεξάγει την εκστρατεία αντιεξέγερσης με τόση αποτελεσματικότητα, αυτό εν μέρει οφείλεται στο γεγονός ότι έχει καταλάβει κεντρικές θέσεις στο κράτος. Η Lori Lightfoot στο Σικάγο, η Keisha Lance Bottoms στην Ατλάντα, ο Chokwe Antar Lumumba στο Τζάκσον και ο Bernard Young στη Βαλτιμόρη αποτελούν απλώς μερικά παραδείγματα ενός φιλόδοξου διευθυντικού στρώματος που έχει συνειδηση των ταξικών του συμφερόντων με έναν τρόπο που το Μαύρο προλεταριάτο δεν έχει ακόμα κατακτήσει. Φοιτούν στις καλύτερες σχολές της χώρας, πράγμα που τους επιτρέπει να κινητοποιήσουν αυτό το είδος κυνικών επιχειρημάτων που είναι αναγκαία για τη συγκρότηση ενός ρεφορμιστικού και αντιεξεγερτικού προγράμματος.

Οι μεσαίες τάξεις έχουν τα πανεπιστήμιά τους, τις εκλογές τους, τις επιχειρήσεις τους και άλλους θεσμούς για να αναπτύξουν τη δική τους εκδοχή της συμμαχίας του ουράνιου τόξου. Το προλεταριάτο αποκλείεται από τη διαδικασία.

Το Μαύρο προλεταριάτο μπορεί να ηγηθεί και να πυροδοτήσει τον αγώνα αλλά δεν θα κερδίσει καμία αποφασιστική μάχη χωρίς συνεργούς στο λευκό και το λατινοαμερικάνικο προλεταριάτο και τους ιθαγενείς λαούς. Καθώς απαλλοτρίωνε όσα περισσότερα καταστήματα μπορούσε, το Μαύρο προλεταριάτο αγωνίστηκε μαζί με άλλους προλετάριους. Για μια εβδομάδα χτίστηκε μια οργανική συμμαχία καθώς διαφορετικές καταπιεσμένες ομάδες έλουζαν με φωτιά την αστυνομία και αναδιένειμαν τα αγαθά σε ολόκληρη τη Νήσο της Χελώνας .

Ωστόσο, αυτές οι οργανικές συμμαχίες δεν οδηγούν αυτόματα σε πιο μόνιμες συμμαχίες. Οι τεράστιες εκρήξεις αλληλεγγύης στις ταραχές και τους ξεσηκωμούς τείνουν γρήγορα να υποχωρήσουν προς τις ανταγωνιστικές σχέσεις ανάμεσα στους προλετάριους αμέσως μετά. Άλλωστε, το να μοιραστείς μια στιγμή μάχης δεν είναι το ίδιο πράγμα με τη σφυρηλάτηση μακροπρόθεσμης εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης. Τι είναι πιο πραγματικό, μια εβδομάδα ενότητας ή μια ζωή προλεταριακής σύγκρουσης του ενός με τον άλλον;

Το Μαύρο προλεταριάτο βρίσκεται σε ανταγωνισμό με τους άλλους προλετάριους για θέσεις εργασίας, στέγη καθώς και για άλλους σπάνιους πόρους. Οι αντίστοιχες μεσαιές τάξεις υπόσχονται να εξασφαλίσουν αυτά τα αγαθά στον βαθμό που οι Μαύροι προλετάριοι θα συνεχίσουν να ψηφίζουν Μαύρους πολιτικούς, οι Λατινοαμερικάνοι Λατινοαμερικάνους κ.ο.κ. Παρόλο που αυτή η λογική αποτελεί αδιέξοδο για την προλεταριακή πολυφυλετική αλληλεγγύη, εξυπηρετεί βραχυπρόθεσμους στόχους που συχνά είναι δύσκολο να αψηφήσει κόσμος που είναι απόκληρος. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η εύθραυστη ενότητα που σχηματίζεται σε στιγμές εξέγερσης διαλύεται στις διαχωρισμένες κοινωνικές σχέσεις της καθημερινής ζωής. Οι προλετάριοι αναπτύσσουν σποραδικά αλληλεγγύη σε καθημερινό επίπεδο μεταξύ τους αλλά συνολικά στερούνται των μηχανισμών και των θεσμών για να αναπτύξουν αυτή την ενότητα εντός του φυλετικού καπιταλισμού. Γι' αυτό οι επιθέσεις στις υποδομές του καπιταλισμού είναι τόσο κεντρικές και γι' αυτό οι νέοι χώροι κοινωνικής αναπαραγωγής έχουν τόσο ζωτική σημασία.

Εντούτοις, το στοίχημα που πρέπει να βάλουμε είναι ότι η εξέγερση άλλαξε το προλεταριάτο. Πρέπει να πιστέψουμε

στην πιθανότητα ότι οι καθημερινές σχέσεις έχουν επίσης αρχίσει να αλλάζουν. Αυτή είναι μια υπόθεση, η οποία πρέπει να δοκιμαστεί στη μάχη.

Τελικά, κάποια ευρύτερη διαδικασία κρίσης –ο πόλεμος, η οικονομική κρίση, η πανδημία, η οικολογική καταστροφή– θα απαιτηθεί προκειμένου να προωθηθεί η στρατηγική ενότητα ανάμεσα στις διαφορετικές φυλετικοποιημένες ομάδες προλετάριων. Χωρίς να φετιχοποιούμε τις οργανώσεις, ορισμένες οργανωτικές μορφές θα χρειαστούν για την αποκρυστάλλωση και την πύκνωση αυτής της συμμαχίας. Το προλεταριάτο θα πρέπει να αναπτύξει τα δικά του ταξικά-φυλετικά-έμφυλα συμφέροντα ταυτόχρονα ενάντια στη Μαύρη και τη λευκή μεσαία τάξη μέσα από τη δράση, την οργάνωση και το πρόγραμμά του.

Από την οικονομική κρίση του 2007/2008 και μετά, ολόκληρος ο κόσμος έχει εισέλθει σε μια περίοδο μαζικών αγώνων. Πρόκειται για μια άνιση διαδικασία, πρώτα η εξέγερση στην Ελλάδα, μετά η Αραβική Άνοιξη, αργότερα οι εξεγέρσεις στο Marikana [στη Ν. Αφρική] και την Αϊτή και, αντιστοίχως, μορφές αντεπανάστασης και αντιεξέγερσης ως πλευρά αυτής της διαδικασίας. Η Εξέγερση για τον Τζορτζ Φλόιντ είναι κομμάτι αυτής της συνεχιζόμενης διαδικασίας αγώνα ενάντια στην ακραία ανισότητα, στην αστυνομική βία και άλλες μορφές καταπίεσης. Σήμερα τονίζω την ήττα και την υποχώρηση γιατί αυτά έχουμε άμεσα να αντιμετωπίσουμε. Ωστόσο, πολύ σύντομα, το κίνημα θα επιτεθεί ξανά, διότι δεν θα υπάρχει άλλη επιλογή. Η ήττα είναι προσωρινή, ο αγώνας είναι μόνιμος.

30 Ιουλίου 2020

Βιβλιογραφία

Παρόλο που στο κείμενο δεν κάνω καμία παραπομπή, η επιχειρηματολογία και η ανάλυσή μου έχει διαμορφωθεί από τα ακόλουθα έργα:

Bitterly Divided του David Williams

Force and Freedom της Kellie Carter Jackson

The Black Jacobins του C.L.R. James

How Europe Underdeveloped Africa του Walter Rodney

Black Reconstruction του W.E.B. Du Bois

The Revolution Will not be Funded του INCITE

Black Awakening in Capitalist America του Robert L. Allen

Black Marxism του Cedric Robinson

Top Down της Karen Ferguson